

Natasja Garne og Laura Degnegaard Knudsens tale ved Regensens 400- årsjubilæum

Taler

Natasja Garne
Klokker på Regensen
Laura Degnegaard Knudsen
Klokker på Regensen

Dato

28. april 2023

Sted

Københavns Universitets
Festsal

Kære alle Vi er en lille smule nervøse. Både over at stå her foran jer, men også fordi med beskeden om at vi skulle holde denne tale, kom en tidsplan over talerækken, hvor der står følgende: “fra 17:40-17:48 “Jubilæumstale v. Regensklokkerne Natasja og Laura” Altså en tale på 8 minutter. Men hvordan indfanger vi 400 år på 8 minutter? Det kan man ikke.

Vi flyttede begge ind omkring september 2020, så den periode vi har boet på Regensen udgør under sølle 0,7 procent af de i alt 400 år. For bedre at forstå dette sted og for at få noget perspektiv, gik vi i arkivet. Her fandt vi bl.a. en kantate skrevet af Kaj Munk, som han opførte til Regenses 300-jubilæum. Fordi for 100 år siden stod Kaj Munk netop, som vi står i dag. Det er nogle store sko at skulle udfylde. Kaj Munk blev kaldt Regensens husdigter, men det er desværre ikke noget, vi kan prale af. Til gengæld vil vi gerne tage fat i nogle af de tematikker han også nævnte. Kaj Munk beskrev nemlig Regensens lange historie, kontra det foranderlige og flyvske ungdomsliv gården rummer. For hvordan balancerer regensianerne mellem at følge med i tiden, og samtidig bevare traditioner og historie? Det er noget af det, vi gerne vil snakke om. En tradition er en overlevering af normer og værdier til efterfølgende generationer. På Regensen har vi mange skøre traditioner, som er gået i arv, gennem tiden, via nogle af jer, der sidder i salen i dag, og de traditioner er konstant med til at definere stedet. For Regensen er de ting vi gør. Vi holder p-vagter, tager til indflytterfest, til bal, vi 'stormer' rundetårn, holder lange Regensrådsmøder. Vi sjofler hinanden, og vi synger berusende fra vores visebog “Med Teglrøde Mure”, “Kuns Jensen” og “Regensen er havet for os”. Når vi står der på stolen og synger, er vi ikke bare fulde og lykkelige, men vi er forbundet

med alle vores forgængere, jer døde i salen, og dem vi kunne læse om i arkivet. Vi flytter ind, vi får det der regenssprog, bliver levende, lærer normerne, vi lever, giver traditionerne videre, så dør vi, og flytter ud for at blive rigtige voksne. At Regensen har traditioner er ikke noget nyt, men disse traditioner som Natasja lige nævnte, udvikler sig, og de modificeres hen ad vejen. Nu bor der fx. ikke kun sønner af lys og af glæde, men også døtre. Vi synger stadig de gamle viser og sange, men vi gør dem til vores egne, så de reflekterer, hvem vi er, og dermed hvad Regensen er i dette øjeblik. Og vi beholder sangene, fordi de fortæller vores fælles historie. Det Regensen er i dag, står i kraft af det Regensen også var i går. At bo på Regensen kan føles som en tidslomme, men ligesom vi opdaterer vores sange, forsøger vi hele tiden at forholde os til samfundet omkring. Et lidt gammelt eksempel er fra 1820 hvor Frederik den 6. ulovliggjorde foreningsdannelse i frygt for revolution. Kort tid efter blev den første studenterforening stiftet på Regensen. Da vi flyttede ind, var det hotteste emne Regensens rygepolitik - vi har jo altid måtte ryge indenfor på Regensen. Ligesom rygepolitik har vi også forholdt os til vores festpolitik, køns politik, Provstens rolle, klokkens lydniveau og mange andre ting. For hvad sker der med Regensen, når vi hele tiden skal forholde os til hinanden på nye måder og samfundets konstante udvikling. Vi diskuterer det på regensrådsmøder - grundigt - og indgår et kompromis. En tradition bliver ændret, så fællesskabet og vi der bor her, føler os repræsenteret. Sådan er det at flytte ind på Regensen, og sådan er det at bo her. Hvis diskussioner fra regensrådsmøder i tidernes løb har lignet vores, så har de været karakteriseret af et fornuftigt fremmøde fra start, et tvivlsomt fremmøde til slut, lange talerækker, gab, portvin og energiske diskussioner. Det som binder dem sammen, er det fælles engagement og det at have noget på hjerte. Emnerne til regensrådsmøderne og de samtaler der tages, er på sin vis et spejl af tiden. Det, der optager os og det vi diskuterer, er også det som kendetegner os. Sådan har det altid været, og derfor har Regensen i 400 år været et levende portræt af ungdomsgenerationer. For Regensen er foranderlig, dog nogle gange i et lidt forsinket tempo. Regensens måske største forandring er sket indenfor de sidste 100 år. For som provstinden skrev i pamfletten til 50-årsjubilæum for kvinders optag på Regensen i 2021 - som nogen måske vil kalde for det egentlige jubilæum: "Hvis der nogensinde har været tale om forandring gennem de sidste fire århundreder, var det jo netop i 1971, hvor en mandeklub med dybe rødder i universitetsverdenens homosociale ritualer, skulle gøre plads til det andet køn". For med ungdomsoprøret og rødstrømperne kom kvinderne, og her står vi. Udvikling på Regensen er af naturlige årsager uundgåelige, men når dette sker, er der alligevel en iboende frygt i os, at Regensens historiske

traditioner går tabt i processen. Men dette er vel et grundvilkår. Måske behøver vi ikke være så bange for udvikling. Så længe vores engagement ikke fejler noget, og vores regensrådsmøder stadig varer til kl 02 om natten. Fælles for os levende regensianere, vores forgængere, og fremtidige generationer, er, at vi i vores kærlighed til Regensen kigger fremad, men har vores fælles historie med os. Vi mener ikke, at der gik noget værdi tabt, da kvinder flyttede ind for 52 år siden, tværtimod. Og hvem ved? Måske går der heller ikke noget tabt, hvis der om 100 år står en sygeplejerskestuderende og lærerstuderende og holder klokernes 500-års jubilæumstale. For, som Kaj Munk sagde i sin kantate for 100 år siden, så er Regensen: “et fortidslevn, hvem fremtiden hører til”.

Kilde

Manuskript tilsendt af talere

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Jubilæumstale

Relateret

28. april 2023

28. april 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/natasja-garne-og-laura-degneaard-knuksens-tale-ved-regensens-400-arsjubilaeum>